USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobkyně: N. T. T. H.**, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2006, č. j. 64 Az 76/2005 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2005, č. j. OAM - 945/VL - 20 - 05 - 2005. Tím žalovaný zamítl stěžovatelčinu žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“).

V odůvodnění kasační stížnosti stěžovatelka zejména žádá o přiznání jejího odkladného účinku a dále uvádí, že žalovaný při zjišťování skutečného stavu věci porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Zároveň se cítí být zkrácena na svých právech v důsledku porušení § 12 písm. a) a b) a § 14 zákona o azylu ze strany žalovaného. Postup krajského soudu byl formalizovaný do té míry, že jeho obsahem bylo čistě jen zkoumání, zda-li správní spis obsahuje několik vyjmenovaných listin, aniž by se soud relevantním způsobem zabýval jejich obsahem. Skutečnost, že stěžovatelka uvedla mimo jiné ekonomické důvody své žádosti dále nevylučuje, že by v jejím případě nemohly být dány důvody jiné. Soud nezkoumal, zda řízení před žalovaným nebylo vedeno pouze tím směrem, aby žádost mohla být zamítnuta. Žadatel o azyl totiž nedisponuje dostatečnými prostředky k tomu, aby mohl relevantně prokázat splnění důvodů podle § 12 a § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka je toho názoru, že v jejím případě jsou splněny podmínky § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť by ve své vlasti mohla být pronásledována, a to ve formě postihu

za neplacení dluhů. Vietnamské státní orgány jí nejsou schopny poskytnout ochranu před takovým pronásledováním. Soud dále nijak nezkoumal, zda u ní nejsou splněny podmínky § 14 téhož zákona, přičemž jeho názor o vyloučení zkoumání důvodů podle § 14 v případě aplikace § 16 zákona o azylu je nesprávný. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na obsahem správního spisu a vydané rozhodnutí. Závěrem navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle jeho názoru není důvodný, protože je jím vybavena ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že stěžovatelka svou vlast opustila z ekonomických důvodů, neboť nikdy tam nepracovala, a to ani příležitostně. Zjistila, že v České republice je možno práci nalézt a vydělat peníze, proto si půjčila na cestu a vycestovala do ČR, kde pobývá od roku 2004. O azyl požádala poté, co byla opakovaně kontrolována orgány cizinecké policie a bylo jí uloženo správní vyhoštění. Pro případ návratu do vlasti se obává potíží, které by mohla mít v souvislosti s tím, že nebude schopna splatit svůj dluh.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

K těmto důvodům kasační stížnosti ve vztahu k důvodu zamítnutí stěžovatelčiny žádosti o azyl žalovaným může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že žalovaný v případě, že zjistil naplnění skutkových okolností, jež opravňují k zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neměl a nemohl jakkoliv zvažovat možnou existenci azylově relevantních důvodů ve smyslu ustanovení § 12, § 13 či § 14 zákona o azylu. K tomu budiž jmenována již ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90 (www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud rovněž již mnohokráte konstatoval, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (k tomu srov. zejména rozsudek publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS).

K podstatě stěžovatelčiných důvodů se Nejvyšší správní soud taktéž mnohokráte v předchozí judikatuře vyslovil, příkladmo lze uvést rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, dostupný na www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu